

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Ἐγένετο κουδέντα περὶ κυβερνήσεως.

— Κλονεῖται λοιπὸν ἡ κυβέρνησις, ἡρώτη τις.

— Ἐπ' ἐναντίας, στέκει πολὺ καλὰ ὅσα πόδες τῆς· ἀλλὰ δὲν θυμᾶσθε ποτὲ σὺν ἤσαστε παιδιὰ νὰ βάλαι τὴν ῥάχι σας σὲ ντουλάπι κλεισμένο καὶ μὲ τὸ κοῦνα, κοῦνα νὰ κατορθώσετε νὰ τ' ἀνοίξετε;

Ἐ! αὐτὸ ὑποφέρει τώρα τὸ κυβερνητικὸ ντουλάπι ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν στρατιωτικῶν προβιβασμῶν:

— Οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ καθημερινῶς ἀντικρύζουν τὸ πῦρ . . . τοῦ σιγᾶρου των.

Ὁρίσθη ἡμέρα ἐνάρξεως τῆς ἀθηναϊκῆς συνόδου τοῦ Κκυργιοδικείου ἢ 27ῃ Νοεμβρίου. Οὕτως ἢ ἄλλως νομίζομεν ὅτι θὰ ἔχωμεν βελονδζικὰ κατὰ τὴν Σύνοδον αὐτήν. Καθ' ὅσον μάλιστα μανθάνομεν ὅτι ἀπερρίφθη ἡ εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον γενομένη ἀναίρεσις ἐκ μέρους τῶν κυρίων Τομαροπούλου καὶ Σαμοθράκη. Πληροποροῦμεθα ἐπίσης ὅτι ἂν οἱ Βελονδζιστὰὶ παραπεμφθῶσιν εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια, ἀναδεικνυμένου ἕνεκα δειλίας ἐνόχου ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸ γένος τῶν περιστερῶν οἱ κύριοι Σωτηρύπουλος καὶ Παπαμιχαλόπουλος, ἡ δίκη θὰ γίνῃ εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας τοῦ Βαρθολαίου, ἐκεῖ ὅπου ἐδικάσθησαν οἱ πρωταγωνιστὰὶ τοῦ Δεῖλεσι.

Ἐκατὸν περίπου ἵπποι τῶν ἐν Λαρίσῃ πυροβολαρχιῶν ἤλθον ἐλεεινοὶ σακκάτιοι τῆς προάλλαις ἐδῶ. Ἡ κηδεῖα

των θὰ γίνεταί περιοδικῶς, ἐνόσω θὰ ψηφίζεται ἐν τῇ Βουλῇ ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν.

Αἱ Νέαι Ἰδέαι πραγματεύονται ἐν ἐκτάσει τὰ περὶ Νοσοκομείων καὶ φιλανθρωπικῶν Ἐταιριῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. Μεταξὺ ἄλλων ἀριθμοῦν καὶ τὴν Ἐταιρίαν τῆς Προαγωγῆς τῆς χρήσεως τῆς γυναικός!

Ἡ Ἐταιρία αὕτη βέβαια θὰ φωτίζεται ἀπὸ γκάζι.

Ἰδοὺ καὶ μίαν κλοπὴν ἣν παρέλειψε νὰ ἀναγράψῃ τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον:

Τὸ Ταχυδρομεῖον πωλεῖ τὸ χαρτόσημόν του πρὸς νέας δραχμάς.

Θελήσατε ὅμως νὰ ἐξαργυρώσητε τοιοῦτο.

Σὲς δίδει διὰ γραμματόσημον εἴκοσι πέντε ν. δρ. εἴκοσι πέντε παλαιάς!

Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἡδυνάμεθα νὰ δώσωμεν εἰς τὴν ἄρρενα νεολαίαν κυρίως ἐξεγερτικώτερον πρὸς φυσικὴν καὶ ἡθικὴν ἐπανάστασιν ἀνάγνωσμα παρὰ τὴν μελέτην τοῦ ἐξαισίου ἐν Λονδίῳ ἀνταποκριτοῦ μας περὶ τῆς *Εὐθυμίας* τοῦ Ἀγγ.λου. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον αἰσθανόμεθα διαδοχικὰ συγκινήσεις, ὅταν ἀναγινώσκωμεν τὰς λαμπρὰς γραμμὰς του, ἰδίως τὰς προβαλλούσας μετὰ τόσης θερμῆς τὴν εἰκόνα τοῦ νέου Ἀγγλου πρὸ τῶν ὁμμάτων τῆς εἰς τόσα καθυστερούσης νεολαίας μας. Ἀντὶ φαλαγγικῶν ὀνείρων, μελετήσατε, νέοι, τὸν *Timoleon* τοῦ *Μη Χάρεσαι* καὶ ἀρδεύσατε ἐκ τοῦ φωτὸς τῶν γραμμῶν του πῦρ διὰ τὰς καρδίαις σας πρὸς μόρφωσιν νέου ἰδανικοῦ ἐλληνικῆς νεολαίας.

Καὶ ἡ ἄλλη ἐκείνη κλοπὴ διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς

2

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

2

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(ὑπὸ **Μποέμ**)

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. 368.)

Κεφ. Β'. — Συμπλοκή.

Ἦτο τὸ τόξον τοῦ Μηνᾶ, ὅπερ οὗτος εἶχε τείνει καὶ ἐσκόπευε κατὰ τοῦ φαινομένου πλοίου. Ἀπεῖχε δὲ τοῦ τοῦ ἔως ἐν τέταρτον μιλίῳ. Τὸ βέλος δὲν ἔφθασεν, ἀλλ' ἐβυθίσθη εἰς τὰ κύματα. Ὁ Μηνᾶς ἐτόξευσε δεύτερον καὶ τρίτον.

Ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ ξένου πλοίου παρετηρήθη κίνησις τις. Ἀκατίον τι ἀπεσπάρθη ἐκ τοῦ σκάφους, προσήγγισεν εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ εὐθὺς ἐπανήλθε πάλιν. Μετὰ ταῦτα τὸ σκάφος ἐφάνη κινούμενον. Ὡς φαίνεται, τὸ πλοῖον,

εὐρισκόμενον μεταξὺ δύο νησιδρίων ἐντὸς πορθμοῦ, δὲν ἦτο προσωρισμένον δι' ἀγκύρας, ἀλλ' εἶχε δεδεμένους τοὺς ἀλούς ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. Ἦδη δὲ ἐκινήθη ἐπαισθητῶς. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἦτο ἐχθρὸν.

Οἱ ἐπὶ τῆς γαλέρας ἠσθάνθησαν τότε τὴν εὐλογον συγκίνησιν, ἥτις προηγείται πάσης σοβαρᾶς πράξεως. Αἱ ἀρτηρίαι τοῦ γέροντος Περάχτη ἐκτύπησαν, ὡς ἐν καιρῷ τῆς νεότητός του, ὁ δὲ Μηνᾶς ἠσθάνθη τὸ αἶμά του σφύζον.

— Τί διατάττει ὁ ἀρχηγός; ἡρώτησεν ὁ ναύκληρος.

— Εἰς θέσιν ἀμύνης, εἶπεν ὁ Μούχρας. Ὅλοι μὲ τὰς σχιγίττας σας καὶ μὲ τοὺς πελέκεις σας.

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν τὸ ξένον πλοῖον προσήγγισεν.

Ἡ γαλέρα εἶχε στρέψει τὴν πρύμναν πρὸς τὸν Μέγαν Μάκαραν, ὡς πολεμιστῆς ἐν ἀμύνῃ ἐξασφαλίζων τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ τοίχου. Τὸ δὲ πειρατικὸν σκάφος ἐφάνετο τοῦναντίον ζητοῦν τὴν ἐλευθέραν διέξοδον. Ἀλλ' ὁ Μούχρας εἶχεν ἤδη ἀποκλείσει αὐτήν. Διότι δὲν ὑπῆρχε διάστημα ἱκανὸν μεταξὺ τῶν τριῶν νησιδρίων. Εἰςεῖρε δὲ ὁ Μούχρας ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἐν μέσῳ ῥηγῶν καὶ ὑφάλων, δυσκολωτάτη ἦτο τὴν νύκτα ἡ ἐξοδος.

— Τίνες εἰσθε; ἐκραξέε μεγαλοφώνως ὁ Μούχρας.

— Πολεμισταὶ! ἀπήντησε τραχεῖα φωνὴ ἀπὸ τοῦ πειρατικοῦ.

Καὶ συγχρόνως ἠκούσθησαν βέλη συρίζοντα διὰ τῶν

δημοσίᾳ ἐν Εὐρώπῃ θὰ κηρυχθῇ λωποδύτης; Ἀφοῦ ἀνήγαγε τὰ λεπτά τοῦ γραμματοσήμου εἰς ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου ἐπιμένει νὰ εἰσπράττῃ 30 νέα λεπτά, ἐναντίον τῆς Νομισματικῆς Συμβάσεως, ἥς εἶναι ἡ Ἑλλάς μέλος . . . ληστρικών.

Τὸ νέον πρωτότυπον μυθιστόρημά μας ἐγένετο μετὰ πολλῆς εὐμενείας δεκτὸν ὑπὸ τῶν ἐν τῇ κριτικῇ κορυφαίων. Τόσον, ποῦ δὲν εἶχεν ἑλληνικωτάτην καὶ τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν ἀναβολὴν, θὰ τὸ ἐξελάμβανον πολλοὶ ὡς μετάρρασιν! Θὰ ἰδῇτε παρακάτω ποίας θερμὰς θὰ ἐκτυλίξῃ σελίδας καὶ μετὰ ποίας τέχνης θὰ προβαίνωσιν οἱ χαρακτῆρες καὶ αἱ περιπέτειαι. Γράφεται ὑπὸ ἀγνώστου ἀκόμῃ εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον δυνάμεως, ἥτις ἐν πολλῇ μετριοφροσύνῃ ἐπιμένει νὰ μὴν γίνουιν τ' ἀπικαλυπτῆριά της!

Συγχαίρομεν τοῖς διευθυνταῖς τοῦ Σολωνεῖου καὶ τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλοδίκαιον γέροντα Παυλίδην καταβιδάσκοντας τὰ τριαντάριχα γλυκὰ καὶ ποτὰ των εἰς λεπτὰ εἰκοσιπέντε.

Καὶ συλλυπούμεθα ἐπὶ τῇ ἀπληστίᾳ των τοὺς διευθύνοντας τὸ καφενεῖον Γικανοπούλου μετὰ τῶν παραρτημάτων του, ὡς καὶ τοὺς κυρίους Παπαζήση καὶ Ἀκριβόπουλον, ἐπιμένοντας εἰς τριάντα ν. λεπτά.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἢ πρῶτα ἐκλεπτον ἐκυτοῦς ἢ τῶρα κλέπτουν ἡμᾶς!

Οἱ δὲ ἄνθρωποι τοῦ σκότους καὶ τῆς συνειδήσεώς των, οἱ κύριοι Ἑμποροὶ ὅλων τῶν δρόμων, περιδρόμων καὶ σταυροδρομιῶν, πῶς τὰ πᾶνε μετὰ τὴν δήλωσιν των ὅτι θὰ πωλοῦν τῶρα φθηνότερα;

Ὁ Θεὸς καὶ, ὅχι ἡ ψυχὴ των, ἀλλὰ τὸ πουγγί των!

Δὲν γνωρίζομεν ἂν πρόκειται περὶ τῆς ἡρώιδος καμήλου τῆς Πλάκας, ἥς τοὺς ἀγῶνας μετὰ τὴν χωροφυλακὴν καὶ τὴν ἐπὶ τέλους νίκην της ἐξιστόρησεν ἡ Ἐφημερίς, ἀλλ' ἡμεῖς εἶδομεν ἐν Νεαπόλει ἀπέναντι ἐνὸς φαρμακείου τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Τὸ περίεργον τῆς Ἀνατολῆς τέρας,
ζωτταρὸν γκαμήλιον.

Πτωχοὶ Ἀθηναῖοι! τὰ μεγαλοπρεπέστερα τῶν ἐπὶ γῆς ζῶα, τὰ ὁποῖα εἰς τὰς ἀνατολικὰς ὁδοὺς ἀλυσσινδὸν παρελαύνουσιν κινεῖντα ῥυθμικῶς τὰς ἐπιμήκεις κεφαλὰς των καὶ ὑψοῦντα περιφρονητικῶς τοὺς στραγγυλοὺς των ὕβους καὶ κωδωνίζοντα μουσικῶς τοὺς ἡχηροὺς των κῶδωνας καὶ φορτωμένα γιγαντωδῶς ξυλοκαρβούνων σάκκους, περνοῦν ἐδῶ ζωτταρὰ γκαμήλια διὰ τέρατα!

Ὁ καυμένος ὁ Γιοβάννης! Ἦτο τυπογράφος καὶ ἐφευρετής. Ἦτο Ἑπτανήσιος καὶ μονομανής. Ἦτο πετσεὶ καὶ κόκκαλο. Ὅπισθεν ἡ περισκελὶς του ἀπὸ τῆς ζώνης καὶ κάτω κατήρχετο ὁμαλὴ χωρὶς νὰ ἀντικρύζῃ κανένα ὕβον! Ἦτο γέρον, πολὺ γέρον, ἀλλ' ἀκμαία καρδίᾳ, διότι μέχρι ἐσχάτων ἠλπίζεν ὅτι αὐτὸς θὰ κατασκευάσῃ τοὺς στόλους ὅλων τῶν αὐτοκρατοριῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος, μετὰ νέαν ἰδικὴν του ἐφεύρεσιν. Τὴν ἐφεύρεσιν αὐτὴν τὴν ὠνόμαζε τῶν τριῶν νεανίδων. Εἰς τὴν ναυπηγικὴν ἀνεμίγνυτο ἡ τυπογραφικὴ. Ὁ περιεργότερος τῶν ἐγκεφάλων. Ἀπαξ τοῦλάχιστον τοῦ μηνὸς θὰ ἐξέδιδε ἀπὸ ἑνα ματινέστο. Ἐπεινα, ἀλλ' ἐννοοῦσε νὰ διακωδωνήσῃ διὰ τοῦ ἐντύπου λόγου τὴν ἐφεύρεσιν του. Ἀπέθανε! ἐκεῖ ποῦ ἔτρωγεν ὁ μέγας ἐφευρετής τῶν τριῶν νεανίδων. Καὶ

ἰστῶν καὶ τῶν ἐξαρτίων. Οἱ ἐπὶ τῆς γαλέρας ἀπήντησαν δις καὶ τρίς πρὸς τὰς βολὰς τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἐν μέσῳ συγχύσεως καὶ θορύβου, ἀντηλλάσσοντο ἀδιακόπως τοξεύματα. Ὁ Μηνᾶς ἐπληρώθη εἰς τὸν βραχίονα, ὁ δὲ ἀρχηγὸς εἶχε δεχθῇ δύο βέλη ἐπὶ τῆς παρειᾶς καὶ τοῦ στήθους. Ἀλλ' ἡ ὁδὴν τὸν ἐξῆπτε, καὶ ἐκέλευεν ἀπαύστως μάχην.

Δύσκολον ἦτο νὰ διακρίνῃ τις τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐχθρικοῦ πληρώματος. Τὸ δὲ τοῦ Μούχρα συνέκειτο ἐξ εἰκοσιπέντε ἀνδρῶν.

— Ἀ, ἰδοὺ διατὶ μ' ἔτρωγε τὸ χέρι μου, εἶπεν ὁ Πειράχτης.

— Τί ἔπαθες, γέρον Πειράχτη; ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.

— Ἐν τσίμπημα εἰς τὴν παλάμην μου τὴν δεξιάν, πρὸ πολλοῦ δὲν με εἶχε τσίμπησαι τόσον δυνατὰ ἢ γυναικᾶ μου.

— Ἐπληρώθης, γέρον Πειράχτη; εἶπεν ὁ ἀρχηγός.

— Τσίμπημα, σὰς λέγω, τσίμπημα.

Καὶ ἡ μάχη ἐξηκολούθει καὶ δὲν ἐκρίνετο ταχέως. Δυσχεράνας ὁ Μούχρας ἐκάλεσε τὸν πωρέα καὶ τὸν διέταξε νὰ σημάνῃ ὑποχώρησιν. Ἀλλὰ συγχρόνως εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ναυκλήρου ὅτι, ἀντὶ ὑποχωρήσεως, ὤφειλον νὰ ἐτοιμασθῶσι δι' ἔφοδον.

Ἠκούσθη τρίς ἡ φωνὴ τῆς σάλπιγγος κρουούσης βαρύντινα καὶ ἀπηνυθηκότα ἤχον. Ἐν ἀκαρεὶ δὲ ὁ ναύκληρος,

ὁ Μηνᾶς καὶ τρίτος τις ναύτης ἔλαβον τοὺς μακροὺς κοντοὺς μετὰ τὰς ἀρπάγας καὶ προσεπάθουν νὰ συλλάβωσιν ἀπὸ τῆς κωπαστῆς τὸ πειρατικὸν πλοῖον. Ἀλλὰ δὲν ἔφθανον. Τέλος δὲ ὁ πωρέας ἔρριψε τὴν μετὰ σχοινίων μακρὰν ἀρπάγην του καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὰ ἐξάρτια. Κατάρθωσε δὲ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ἐλύσῃ τὸ πλοῖον, καὶ τότε ὁ Μηνᾶς καὶ ὁ ναύκληρος, μετὰ τοὺς κοντοὺς αὐτῶν, ἐπέρασαν τὰ λοιπὰ. Τὸ πειρατικὸν ἐνλύκυσθη σφοδρῶς πρὸς τὴν γαλέραν, πρὶν ἢ οἱ Γενοῦται προλάβωσι νὰ ματαιώσωσι πᾶσαν ἀπόπειραν.

— Ἐμπρός, παιδιὰ! ἐκραξεν ὁ ἀρχηγός. Σήμερον εἶναι ἡμέρα ἀριθμώσεως.

Καὶ ἀνερχίχθη πρῶτος εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πειρατικοῦ. Κατόπιν αὐτοῦ ὤρμησαν οἱ ἄλλοι. Δεινὸν πελέκως κτύπημα παρέλυσεν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τοῦ Μούχρα, ἅμα θέσαντος αὐτὴν ἐπὶ τῆς κωπαστῆς τοῦ ἐχθρικοῦ. Ἀλλ' ὁ Μηνᾶς καὶ δύο ἄλλοι νέοι προλαβόντες ὕπισθεν ἀπήντησαν διὰ σφοδρῶν κτυπημάτων κατὰ τῶν ἀμυνομένων. Ὁ ἀρχηγὸς παρ' ὀλίγον ἤθελε πέσει μετὰ τὴν μίαν πλευρὰν εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ἐσφίγγε μετὰ τὴν ὑγίη χεῖρα τὴν κωπαστὴν καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ὑπεστήριξαν ὕπισθεν. Ἐν σептῇ δὲ στιγμῇ ἀποφάσεως καὶ καρτερίας, ἐδέσποσε τῆς ὁδύνης, ὤρμησε καὶ ἐπάτησεν εἰς τὸ ἐχθρικὸν καταστρώμα. Οἱ λοιποὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Ἐπὶ τινὰ στιγμὰς φύρδην μίγδην σφοδροὶ κτύποι πελέκων, κωπῶν καὶ ξιφῶν, ἀναμειγμένοι μετὰ φρικώδεις

μεινεν μιᾷμιση ἡμέρα ἄταφος, ἐλλείψει θαπτικῶν. Ὁ μὲν Δήμαρχος παρεχώρησε τάφον δωρεάν, ὁ δὲ ἄστυνόμος ὕψονε τοὺς ὤμους τοῦ ἐπιχαρίτως. Καὶ ὁ Τυπογραφικὸς Σύνδεσμος γραμπαράκι δὲν εἶχε. Ἐως οὗτου μερικὰ τάλληρα συναχθέντα τὸν ἐσῆκωσαν τὸν καυμένον τὸν Γιόβαννη!

Ἐξ ἐπιταφίου λόγου δημοσιευθέντος ἐν τινὶ ἐφημερίδι.

«Ἀλλὰ φεῦ! ὁ χεῖμαρρος τοῦ θανάτου ἀφειδῶς παρέρσυνεν αὐτήν, ὅστις εὐηρεστήθη νὰ παρασύρῃ διὰ τῆς βροτολογιοῦ νόσου καὶ τὴν Ἀφροδίτην, ἥτις ὡς ἀνδρείος μαχητὴς ὑπέμεινε τὸ σταδίων τῆς χηρείας κτλ.»

Ἄλλο ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπιταφίου:

«Ἐκ τούτων λοιπὸν πειθόμεθα ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἀγαθὴ καὶ μερὶς ἀγαθῆ (ἡγουν κομμάτι) καὶ ἐδόθη εἰς μερίδα (καλαμποῦρι!) τῶν φοβουμένων τὸν Κύριον.»

Ἐν Ἀμαρουσίῳ, τῷ πλησιεστέρῳ εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἐξοχικῷ χωρίῳ, εἶχε γίνεαι τελευταίως φόνος ἄνευ τελειωτικοῦ ἀποτελέσματος, διότι τὸ θῦμα ἀκόμα ζῇ, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπιζήσῃ θὰ μείνῃ παραλυτικός. Καὶ ἦτο φαίνεται ἐπιστημονικὴ ἡ ἐπίθεσις· διότι ἡ αἰτία τοῦ φόνου ἦτο γυνή. Ὁ καθ' οὗ ἐπετέθησαν τὴν νύκτα τρεῖς τέσσαρες ἔνοπλοι διὰ μαχαίρων ἦτο ξένος—Χαλκιδεὺς—καὶ εἶχε πάρει τὸ ὠριότερον κορίτσι τοῦ χωριοῦ. Ἀλλ' ἡ χρυσὴ νεολαία τοῦ Μαρουσιοῦ—τὸ λεγόμενον τραμπουκαριό—δὲν ἠνείχετο τὸ τοιοῦτο. Ἐπνευλιγμένως ἠπειλήσαν τὸν γαμβρὸν ὅτι θὰ τὸν ξεμπερδεύσουν, καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἐξεμπερδευσαν, ἀγρίως, ἀνηλεῶς καὶ ἀφρόως.

Περὶ τούτου τοῦ ἀφρόως πρόκειται, διότι μὴ γράφουσιν ἐκ τοῦ χωρίου ὅτι οἱ φονεῖς περιφέρονται εἰς τὴν Πλατεῖαν, ἀτιμώρητοι. Καὶ οἱ γράφοντες παραπονοῦνται κατὰ τοῦ κ. Ράλλη σφοδρῶς, διότι καὶ ὡς ὑπουρ-

γὸς καὶ ὡς βουλευτὴς τῶν ὤφειλε νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως τιμωρηθῇ τὸ ἐγκλημα καὶ ὅχι διὰ τῆς ἀτιμωρησίας ἢ συμμορία αὐτῇ τῶν φονέων νὰ προβῇ εἰς νέα ἐγκλήματα.

Τοῦ αὐτοῦ χωρίου οἱ κτηματῖαι παραπονοῦνται πικρῶς κατὰ τῆς ἐλλείψεως πάσης τάξεως. Ῥεμπελὶδ πλη-
ρες. Ὁ καθεὶς κάμνει ὅ,τι τοῦ κατέβη. Οἱ ἀγοροῦλακες εἶναι ἀμίλητοι. Μπορεῖ ἂν τοὺς παραμπῇ καὶ νὰ σὲ ἔρῃ-
σουν. Ἀγροτικοῦ ὑπαστυνόμου οὔτε σκιά. Μίαν μόνην φορὰν, ἀφ' ἧς διωρίσθη, ἔδειξε τὴν φιγούρα του. Ἐκεῖνο ἦτο.

Τὸ γκαζί, αἱ σκηνογραφίαι, ὁ Λεκατσῆς, ὁ Ἐμπορος τῆς Βενετίας ὅστις δὲν ἐτακτοποίησε ἀκόμη τὸ ἐμπορικόν του, ὅλα αὐτὰ συνετέλεσαν ὥστε ἡ πρώτη παράστασις ἐν τῷ χειμερινῷ μας θεάτρῳ ἀπὸ τοῦ χθεςινοῦ ἀναβληθῇ διὰ τὸ προσεχὲς Σάββατον.

Τόσον νωρὶς νυχτόναι καὶ αἱ νύκτες εἶναι τόσον ἀτελεύτητοι, ὥστε δυνάμεθα νὰ ποῦμε:

— Ὅτι ἡ ἡμέρα τότε ἀρχίζει ὅταν τελειώσῃ.

ΒΙΒΛΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ.

ΔΕΛΤΙΟΝ Ι'

Ὁ κ. Λέων Μεσηνηζης
Ἀνώτατος

Τόμ. 21
" 15

κατάρκας καὶ ὕδρεις, ἡκούοντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Δύο ἢ τρεῖς κεφαλαὶ ἔπεσαν· χεῖρες, βραχίονες καὶ κνήμαι συνετρίβησαν. Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ λύσσα ἐκτέρωθεν. Δὲν ἠδύναντο τις νὰ διακρίνῃ τίς ἐκτύπα καὶ τίς ἐπιπτε, τίς ἐξέπεμπε κραυγὴν ὀδύνης καὶ τίς ὀλολυγμὸν ὀργῆς.

Ἄν ἔλειπε τὸ ἐνστικτον, τὸ μηχανικὸν ἐκεῖνο καὶ ὑπερφύες, ὅπερ καὶ ἐν μέσῳ τῆς ταρχῆς καὶ τοῦ σκότους, καὶ ἐν μέσῳ τῆς παντελοῦς καφώσεως καὶ τυφλότητος, ἐπιζῇ κατὰ τὰς ὑπερτάτας στιγμὰς, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ γνωρίζωσιν ἀλλήλους ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν πειρατῶν ἦτο ὑπέρτερος τοῦ τῶν ἐπιδρομέων. Τοῦτο δὲ μόνος ὁ Μούχρας, ἂν καὶ μεγίστην ὀδύνην ἡσθάνετο ἐκ τῆς συντριβείσης παλάμης του, ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ. Καὶ ὅμως τὸ θάρρος του διετέλει ἐτι ἀκαμῶν.

Καὶ ἐφαίνετο ἐπὶ τέλους εἰμαρμένον νὰ ὑποκύψωσιν οἱ νησιῶται εἰς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πλήθους. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ πρώτη ψυξὶς τῆς ἀποθαρρύνσεως εἰσέδου εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Μούχρα, ἡκούσθη ἀπροσδόκητος καὶ ἀλλοκοτὸς τῆς κρότος ὑπὸ τὸ κατὰστρομα. Αἱ ἐλπίδες τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐπιδρομέων ἀνεπτερώθησαν, καὶ ἐστράφη πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Ἀνοίξατε, μὲ πᾶσαν θυσίαν, τὰς στομοθύρας ταύτας! ἔκραζε μὲ λαμπρὰν φωνὴν ἔχουσιν προφητικόν τι-

Καὶ ἐδείκνυε πρὸς τοὺς συντρόφους του τὸ ὄπαιον τοῦ κύτους.

Ἀλλ' ἐκεῖνοι, πρὸς οὓς ἀπετείνετο ἡ παρκαλέουσις αὐτή, δὲν προέλαβον οὔτε νὰ ἐννοήσωσιν, οὔτε νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτήν. Διότι ἀπὸ τοῦ θαλάμου τοῦ πλοίαρχου ἐφάνησαν ἐν ἀκκαρεῖ πάντες ἡ εἰς ἀνδρες ἀναβαλόντες, ὀπλισμένοι μέχρι τῶν ὀδόντων καὶ ἀπειλητικοί.

— Κατάρκα! κευραυνός! κύλασις! ἡκούσθη ὠρυόμενος ὁ ἀρχιπειρατής.

— Ἰδικοὶ σας εἴμεθα, Γραικοί! ἔκραξεν ὁ πρῶτος τῶν νεωστὶ ἐλθόντων πρὸς τὸν Μούχραν. Ἠλθαμεν νὰ ρίψωμεν τούτους τοὺς σκύλους εἰς τὴν θάλασσαν!

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐν μέσῳ τρομερῆς πάλης τῶν μὴ ἀπολεσάντων τὸ θάρρος πειρατῶν, ὁ πρῶτος τῶν ἀνδρῶν τούτων, ὑψηλὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς νέος, ἐρρίφθη εἰς τὴν πάλιν μὲ φοβεράν δύναμιν.

— Ἐφθασεν ἡ τελευταία σου ὥρα, σκύλε! ἔκραξε πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν πειρατῶν. Ἐλα νὰ μετρηθῶμεν οἱ δύο μας.

Οὗτος δὲ, ὡσεὶ περιέμενε τὴν πρόκλησιν ταύτην, προέταξε τὸ στήθος καὶ ἤρχισε πρῶτος διὰ τοῦ ξίφους τὴν πάλην. Ὁ δὲ ἄγνωστος ἔφερε μέγα καὶ βαρὺ γεταγάνι, ὅπερ ἐπκλινεν ὡς ἄθυρμα, καὶ τὸν ἀντέκρουσεν. Ἡ προσοχὴ τῶν ἀπαυδησάντων ἀνδρῶν συνεκεντρώθη ἐκατέρωθεν ἐπὶ τῶν δύο τούτων μαχητῶν. Μετ' ὀλίγον ἡ μο-

ΒΑΦΕΤΑΙ; — ΉΝ ΒΑΦΕΤΑΙ;

Ὁ Λεονάρδος δικηγόρος στρογγυλὸς
μ' ὀλόμαυρα μαλλιά σὰν τὴν μελάνη,
καὶ ὁ Ψιακῆς, χιῶτης μαριόλος καὶ λωλὸς,
ἓνα σπουδαῖο στοίχημα εἶχαν βάλει.

— Διαβόντρου γυιέ, λέει ὁ Ψιακῆς μιὰ μέρα,
θαρρῶ πῶς τὰ μαλλιά σου μπογιαντίζεις!
Ὁ Λεονάρδος πέρνει τότε ἀγέρα
καὶ — τέτοια, λέει νὰ μὴν τσαμπουνίζης!

Μὰ τοῦ διαβόντρου τὸ κουλοῦκι — ὁ Ψιακῆς —
ζιζάνιο ἀληθινὸ σὰν χιῶτης
— ἦντα τοῦ λέει, κακόσορτε μνησικακεῖς,
καὶ ἐν στοιχηματίζεις; σὰν ἱμπότης;

Ὁ Χιῶτης ἀπ' τὸ φίλο μαλλιά πέρνει,
καθὼς ὁ Δάντης ἀπ' τὴ Βεατρίκη,
καὶ εἰς τὸ Χρηστομάνο εὐθὺς τὰ φέρνει,
κλεισμένα σὰ μαστίχα σὲ μιὰ θήκη.

Ὁ Χημικὸς ἀρχίζει τρίχα τρίχα
ἐκεῖνα τὰ μαλλιά νὰ ἐξετάζη,
καὶ σὰν προφέσορας μὲ ξεροβήχα
βρίσκει πῶς εἶν' μαλλιά, καὶ . . . ἡσυχάζει!

Στὸ δικαστήριον! φωνάζει ὁ Ψιακῆς
ἂν σοῦ βαστοῦν τὰ κόττα καὶ ἐν τρέμεις,
καὶ νὰ ποῦ σ' ἓνα ζήτημα τῆς βαφικῆς
ἀναγκάτῳ νενταὶ κ' ἡ θεία Θέμις!

Τί δικηγόροι, δικασταὶ καὶ ἄλλοι
μαντρίζονται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖο,

νομαχία ἐκρίθη. Ὅσον θάρρος καὶ ἂν εἶχεν ὁ ἀρχηγὸς
τῶν πειρατῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὴν
ὀργὴν καὶ τὴν μανίαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις ἐ-
φαίνετο ἐξελθὼν ἐκ τῶν ἐγκάτων τοῦ πλοίου, ὡς δαί-
μων ἐκ τοῦ Ἄδου, ἵνα ἀρπάσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀρχιπει-
ρατοῦ, μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας τοῦ αἵματογράφου
συναλλάγματος. Διὰ τελευταίου τινὸς κτύπου
διεπέρασε τὸν λαιμὸν του, καὶ ἀποκόψας τὴν κεφαλὴν,
ἔριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν.

Καὶ ἔκραξε πρὸς τὸ πειρατικὸν πλήρωμα.

— Παραδοθῆτε! δὲν ὑπάρχει ἄλλη σωτηρία.

(ἀκολουθεῖ)

καὶ γίνεται μιὰ σύγκλιση μεγάλη
καὶ κόμματα βαρμέντων καὶ μὴ . . . δῶ!

Ὁ Στεφανίδης κατάσπρος σὰν χιόνι
ἔχει τὸν λόγο ὡς ἀρχαῖος ταῦρος,
μὰ τὸ Λεονάρδο ἐν ᾧ ξεμελάνωνει,
γίνετ' αὐτὸς ἀπ' τὸ θυμὸ τοῦ μαῦρος!

— Τὰ βάφει μπρέ; ἄχαρνα μουγκρίζει.
— Τὰ βάφει! ἀντηχεῖ τ' ἀκροατήριον,
καὶ τότε ὁ καθένας μας νομίζει
πῶς εἶναι μπογιατζήδες στὸ κριτήριο.

Τὸ ζήτημα στὴ λύσει τοῦ σιμώνει
κι' ὁ ἓνας φίλος εἰς τὸν ἄλλον γράφει,
μὰ ὁ Ψιακῆς, μαδῶντας μιὰ ἀνεμώνη,
τὴν ἐρωτᾷ — Τὰ βάφει; ἐν τὰ βάφει;

Μάγκας.

ΕΤΕΡΟΣΚΕΛΗΣ.

Ἦτον δηλαδή. Εἶχε τὸ ἓνα σκέλος μακρὸν, τὸ ἄλλο
κοντὸ, τρίτον σκέλος δὲν εἶχεν, ἀλλ' οὔτε τέταρτον. Ἀ-
νήκει, φαίνεται, εἰς τὰ δίποδα. Χεῖρας αὐτὸς δὲν ἔχει,
ἀλλ' ἔχουν ἄλλοι διὰ λογαριασμόν του· οἱ ὑπουργοί, οἱ
ὑπάλληλοι, οἱ τελωνοφύλακες, καὶ λοιποὶ, καὶ λοιποὶ,
καὶ λοιποὶ καὶ μερικοὶ μάλιστα ἀρεστὰ μακρουαῖς. Αὐτοὶ
ὅλοι εἶναι δίποδες ἐπίσης, ὡς αὐτὸς, ἀλλ' ἰσοσκελεῖς
πάντοτε, ἂν ὄχι καὶ μακροσκελεῖς.

Κατοικεῖ εἰς τὸ Κεντρικὸν ταμεῖον, εἶναι φίλος ὅλων·
ὅλοι δηλαδή θέλουν νὰ εἶναι φίλοι του καὶ φίλοι τοῦ
ἐτέρου σκέλους του. Ὡστε ἡμποροῦν νὰ ὀνομασθοῦν ἐτε-
ροσκελόφιλοι.

Εἶναι υἱὸς, εἶναι ἀδελφὸς, εἶναι πρῶτος φίλος τοῦ κ.
Καλλιγᾶ σήμερα. Ὅλοι ἐρωτοῦν διὰ τὴν ὑγείαν του,
ὅλοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ σκέλη του, ἐννοεῖται αὐτοῦ,
ὄχι τοῦ κ. Καλλιγᾶ, βεβαίως. Εὐφῆμει! Ἀλλὰ κύριε Καλ-
λιγᾶ, εἶναι καὶ πάλιν ἐτεροσκελεῖς. Δὲν τὸ παρετήρη-
σε, ἀδελφέ; Ἐμάκρυνε καὶ τὸ κοντό του. Καὶ νὰ ἰδῇ-
τε ποῦ τὸ θέλουν ὅλοι μακρὸν. Ἀδυναμία τῶν μακροσκε-
λῶν. Καὶ ὅλοι ἀνασκουμπόουν τὴν χεῖρα διὰ νὰ θλί-
ψουν τὰ σκέλη του. Ὁ μόνος τοῦ ὁποίου θαπεύουν τὰ
σκέλη. Παράδοξος ἀδυναμία καὶ αὕτη.

Μὰ ποῖος ἐπὶ τέλους εἶν' αὐτὸς, οὐ τὰ σκέλη ἐξασκοῦν
τοσοῦτον γόητρον; τί αἰνίγματα εἶν' αὐτά;

Αἰνίγματα; Ἄν τὸ θεωρῇτε αἰνίγμα, τότε μάλιστα,
νὰ σᾶς δώσω τὴν ἐξήγησιν· ἢ καλλιτέρον νὰ σᾶς δώσω
τὴν κλεῖδα τοῦ αἰνίγματος. . . Ἀλλὰ τί εἶπον; τὴν
κλεῖδα; τὴν ἔχει πάλιν ὁ κ. Καλλιγᾶς, ὥστε γυρεύσατέ
την. Εἰσθε φίλοι τῶν σκελῶν του καὶ ὑμεῖς, πιστεύω—
καὶ πάλιν ὄχι τῶν σκελῶν τοῦ κ. Καλλιγᾶ, παρακαλῶ.
Προσοχή!

Ἡθέλησαν λοιπὸν νὰ τὸν κάμουν ἰσοσκελεῖ. Κεὶ τράβα
ὁ Τρικoupης ἀπ' ἐδῶ, τράβα ὁ Καλλιγᾶς ἀπ' ἐκεῖ, εἴ!